

Οι συνομιλίες για το Κυπριακό

Του
Κώστα Κωνσταντίνου*

Μα τι είδους επιτέλους συνομιλίες διεξάγονται για «την επίλυση του Κυπριακού»; Πού αρχίζει η λογική και πού τελειώνει το προσκύνημα; Εάν κάνει καλό αυτός που σου ανοίγει τα μάτια, τότε σου είναι και σύμμαχος. Επειδή το ερώτημα έπαψε δυστυχώς να είναι αν θα φύγει ο Τούρκος από την κατεχόμενη Κύπρο. Έστω και αν η διεθνής κοινότητα (με τα

ψηφίσματα του ΟΗΕ) απαιτεί σεβασμό στην κυριαρχία, στην ανεξαρτησία και στην εδαφική ακεραιότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας, με επιστροφή όλων των προσφύγων στα σπίτια τους σε συνθήκες ασφάλειας. Έστω και αν ζητά την άμεση αποχώρηση όλων των ξένων στρατιωτικών δυνάμεων από την Κυπριακή Δημοκρατία. Την απάντηση την ξέρουμε εδώ και δεκαετίες. Το θέμα κατάντησε σήμερα να είναι εάν θα τους βάλουμε συνεταιρικούς – κατ' ουσίαν διαχειριστές – και στην υπόλοιπη ελεύθερη πατρίδα, εν ονόματι μιας «ενωμένης» Κύπρου.

Να ενωθεί ποιος με τι και υπό ποιες συνθήκες; Συναινώντας έτσι στην τρίτη και χειρότερη τουρκική εισβολή, μετά τις δύο του 1974. Μα, τότε στη Μεγαλόνησο ο ελληνισμός θα πάει περίπατο για

να πάρουν ύστερα προς δυσμάς άλλοι σειρά. Και όταν η ιστορία γράψει ότι η Κύπρος κρατούσε τον Τούρκο μακριά από το Αιγαίο, τότε θα καταλάβουν οι επιχειρηματίες της λύσης του φυσικού αερίου την αξία που έχει το μπραντ νέιμ «Κυπριακή Δημοκρατία». Θα είναι όμως αργά. Η Κύπρος σήμερα – με τη θέση, τις δυνάμεις και τις αδυναμίες της – υπερασπίζεται όχι μόνο τα συμφέροντα ολόκληρου του ελληνισμού αλλά αποτελεί και το ανάχωμα της Ευρώπης απέναντι στην ισλαμοφασιστική Τουρκία και τις μεγαλοϊδεατικές γεωπολιτικές της βλέψεις. Θα παραιτηθεί ο ελληνισμός τόσο τραγικά από το δικό του γεωπολιτικό στήριγμα; Άλλωστε, ποτέ δεν ήταν ούτε εύκολες αλλά ούτε και βραχυχρόνιες οι αντιπαλοτητες με τους γείτονές μας.

Τώρα που άρχισαν να γίνονται εμφανείς οι διαλυτικές τάσεις της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας; Γιατί ποτέ δεν έπαψε να υπάρχει. Η σημερινή Τουρκία ζει κατά τεκμήριον έξω από τα όρια της, καταπιέζοντας λαούς και πολιτισμούς. Είναι πολύ νωρίς για να «λυθεί» το

κυπριακό με το μύθο των χαμένων ευκαιριών. Εδώ μιλάμε για τη φυσική και εθνική μας ύπαρξη σ' αυτό τον τόπο. Δεν είναι δουλειά κανενός ψυχρού ισορροπιστή τεχνοκράτη. Ας είναι καλά ο καρντάσης Ερντογάν, που θέλει με το στρατό του να είναι διά παντός εγγυη-

τής της Κύπρου και συγκυβερνήτης – μέχρι να του δοθεί ξανά η ευκαιρία της ολικής αρπαγής. Μπορεί και να άνοιξε σε μερικούς τα μάτια.

***Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου είναι φιλόλογος στο 3ο Λύκειο**

<http://kostaskonstantinou.com>